

ת"פ 54678/03/19 - מדינת ישראל נגד מרסי נאסר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 54678-03-19 מדינת ישראל נ' נאסר

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מרסי נאסר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שירן ג'ובני, עו"ד מיטל סטי

ב"כ הנאשם עו"ד לירן בקרמן

הנאשם

גזר דין

תמצית הכרעת הדין

1. לאחר שמיעת ראיות, זוכה הנאשם מביצוע עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") אשר יוחסה לו בכתב האישום, והורשע בביצוע עבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין חלף עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין בה הואשם.

2. על פי הכרעת הדין תקף הנאשם את המתלונן ביום 18.2.2018 בשעה 14:00 לערך כשהגיע הנאשם למחסן במקום עבודתו, ועובדה זו לא הייתה במחלוקת. בסעיף 18 להכרעת הדין קבעתי באשר לנסיבות והשתלשלות האירוע שהביא לתקיפה, כי לאחר שהמתלונן שפך מים לכיוון הנאשם ופנה אליו בדברים, התקרבו השניים האחד לקראת השני, המתלונן קילל את הנאשם, הנאשם והמתלונן דחפו האחד את השני בדחיפות הדדיות ואז תקף הנאשם את המתלונן באגרופים וגרם לו לחבלות בדמות שברים בעצמות האף, גשר אף נפוח, ארובת עין שמאל נפוחה ושטף דם סביבה, המטומה סגולה תת עורית בלחי שמאל, רגישות במישוש הרכה השמאלית וכן שריטות באזור הפנים. כמפורט בסעיף 24 להכרעת הדין, לאחר בחינת הראיות מצאתי כי לא הוכח מעל לכל ספק סביר שהסטייה במחיצה המתוארת בתעודות הרפואיות ומצוינת בכתב האישום נגרמה כתוצאה מתקיפת הנאשם, וכפועל יוצא, כי לא הוכח כנדרש שבעקבות התקיפה נזקק המתלונן לפרוצדורה רפואית בדמות רדוקציה אפית. בסופו של יום כאמור, על בסיס הנימוקים המפורטים בהכרעת הדין, הרשעתי את הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, חלף חבלה חמורה שהוא סעיף האישום בו הואשם על ידי המאשימה.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

עמוד 1

3. **ב"כ המאשימה** הגיש את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ע/ת1), ולהצהרת נפגע העבירה (ע/ת2). בטיעוניו, הפנה לערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה כשלטענתו עוצמת הפגיעה בהם במקרה זה היא ברף הבינוני. בהקשר זה הפנה לעוצמת התקיפה, למספר הרב של מכות האגרופ, למיקום החבלות בפניו של המתלונן, ולנזק שנגרם למתלונן - שבר באף, וטען גם לקיומם של נזקים רגשיים המפורטים בהצהרת נפגע העבירה (ע/ת2), כמו גם בעדות המתלונן בבית המשפט. בנסיבות אלה, עתר לקביעת מתחם ענישה שבין 7 ו-15 חודשי מאסר והפנה לפסיקה.

4. **ב"כ המאשימה** הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, ולכך שהנאשם בחר לנהל את ההליך הפלילי ולא חסך את הצורך בעדות המתלונן על הקושי לצדה, מבלי להתעלם מכך שניהול ההליך הניב תוצאות משפטיות חיוביות עבורו. לטענת ב"כ המאשימה נטילת האחריות של הנאשם היא חלקית, הוא אינו הביע חרטה, ואף לא עבר הליך טיפול או שיקום שיש בו כדי לצמצם את הסיכון להישנות ביצוע העבירה. בראי טענותיו אלה עתר למיקום עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם הענישה אך לא בתחתיתו, כך שייגזרו עליו 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, ענישה נלווית ופיצוי למתלונן.

5. **ב"כ הנאשם** עתר לקביעת מתחם המתחיל ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, והפנה לפסיקה התומכת בטיעוניו. בקשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש כי המתלונן הוא זה אשר יזם קשר ראשוני עם הנאשם שכלל לא פנה אליו תוך שפנה אליו בדברים, הלך לעברו ושפך מים לכיוונו. בנוסף הדגיש כי המתלונן לא חדל ממעשיו, קילל את הנאשם, וכי השניים דחפו אחד את השני דחיפות הדדיות והנאשם נפל על הרצפה. **ב"כ הנאשם** ביקש כי תישקל לקולא העובדה שלא קדם כל תכנון לביצוע העבירה אשר בוצעה באופן ספונטני תוך איבוד עשתונות רגעי של הנאשם בנסיבות שתוארו, וכי המדובר באירוע קצר ונקודתי.

6. עוד הפנה לכך שהרקע לביצוע העבירה הוא קרע ביחסי המתלונן ונאשם תקופה מסוימת לפני האירוע, וציין כי לדברי הנאשם המתלונן הציק לו, ולטענתו הדבר עולה בקנה אחד עם יחס עוין כלפי הנאשם מצד המתלונן בעת עדותו, אשר אף הסלים בהצהרת נפגע העבירה (ע/ת2) המלמדת על התנהלות מניפולטיבית של המתלונן. לטענתו, בהצהרתו **ע/ת2** המשיך המתלונן שלא לדייק בפרטי האירוע, לצמצם ככל שניתן את חלקו ולהעצים את מעשיו של הנאשם, והצהרתו אף אינה מתיישבת עם הקביעות בהכרעת הדין. בנסיבות אלה עתר כי לא יינתן להצהרת נפגע העבירה כל משקל. בקשר לחבלות שנגרמו למתלונן ציין כי אלה לא הצריכו פרוצדורה רפואית ואינן חבלות קבועות או מסכנות חיים.

7. **ב"כ הנאשם** עתר להטלת עונש של מאסר על תנאי בלבד על הנאשם במקרה זה, תוך הפנייה לפסיקה. לעניין רכיב הפיצוי, השאיר לשיקול דעת בית המשפט, תוך שביקש כי ככל שיושת רכיב כספי יילקח בחשבון גם חלקו של המתלונן באירוע. בנוסף, הפנה לחלוף הזמן ולהימשכות ההליך, וטען לשיהוי שבהגשת כתב האישום שנה וחצי לאחר האירוע, כמו גם כנגד התעקשות המאשימה לייחס לנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות. עוד ציין כי מאז ביצוע העבירה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים, וטען כי עברו הפלילי של הנאשם מינורי, ישן ולא רלוונטי והאירוע חריג לאורחות חייו. **ב"כ הנאשם** פירט אודות מצבו הכלכלי של הנאשם וחובותיו, וכן כי אביו נפטר לפני מספר חודשים וכיום הנאשם הוא המפרנס יחיד שלו ושל אמו עמה הוא מתגורר, והגיש מסמכים הנוגעים לעניינו של הנאשם (ע/ת1).

8. **הנאשם** בחר שלא להוסיף דבר.

מתחם העונש ההולם

9. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית על פי עיקרון ההלימה. במסגרת קביעה זו יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירה. הערכים המוגנים אשר נפגעו מביצוע עבירת תקיפה חבלנית נוגעים לשלמות גופו ובטחונו של הפרט, בריאותו ושלווה נפשו.

10. בעת בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** יש לשקול את החבלות המשמעותיות שנגרמו למתלונן כתוצאה מביצועה, על החומרה לצדן ומיקומן, בדמות שברים בעצמות האף, גשר אף נפוח ורגיש למישוש, ארובת עין שמאל נפוחה ושטף דם סביבה, המטומה סגולה תת עורית בלחי שמאל, רגישות במישוש הרכה השמאלית וכן שריטות באזור הפנים. נתתי דעתי גם לנזקים נוספים נטענים למתלונן ולתחושותיו הנטענות בעת האירוע על פי תסקיר נפגע העבירה (ע/2). מבלי להתעלם מכך שהמתלונן חש עלבון והשפלה בעקבות האירוע או מהקושי הטבעי להעיד בנסיבות, איני מוצאת כי יש לתת למפורט בתצהיר משקל ממשי, וודאי לא לטענות העומדות בסתירה לקביעותי בהכרעת הדין או לכאלה שלא בוססו בראיות.

11. לצד חומרת החבלות, בעת בחינת הנסיבות, לא ניתן להתעלם גם מקיומן של נסיבות ממתנות במקרה דנן, המפורטות בהרחבה בהכרעת הדין, הנוגעות בראש ובראשונה לחלקו ומעורבותו של המתלונן, ולכך שהוא זה אשר החל ויזם את תחילת האירוע. כך, כפי שעולה מהכרעת הדין, עובר למועד האירוע התגלע בין הנאשם למתלונן סכסוך, והאירוע בו תקף הנאשם את המתלונן החל בכך שהמתלונן שפך לכיוונו של הנאשם מים מקערה, צעק לעברו, קילל אותו, התקדם לכיוונו, ודחפו בדחיפות הדדיות. מובן וברור שאין בכך כדי להצדיק את תקיפת המתלונן באגרופים בפניו כפי שתקף הנאשם, אך נסיבות אלה בהחלט רלבנטיות בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מהמעשה. בנסיבות המפורטות אף ניתן לקבוע כי אין המדובר במעשה מתוכנן על ידי הנאשם, ומצפייה בסרטון נראה כי המדובר במעשה ספונטני מצדו על רקע סערת הרגשות ואובדן עשתונות. בשקלול כלל המפורט לעיל נראה כי חרף חומרת המעשה והחבלה המשמעותית שנגרמה למתלונן, לאור הנסיבות הממתנות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשהו של הנאשם, הגם שאינה מבוטלת, איננה ברף גבוה.

12. מבחינת הענישה הנוהגת עולה כי בסוג העבירה הנדונה, קיים מנעד ענישה די רחב ותלוי נסיבות. מעיון בפסיקה עולה כי גם במקרים בהם נגרמו למתלוננים חבלות ממשיות ברף גבוה יחסית, ובכלל זאת כאלה בהן נגרם נזק משמעותי אשר נטען במקור על ידי המאשימה שהוא בגדר חבלה חמורה כמו בעניינו, ואף כשדובר באלימות מתמשכת במסגרת אותו אירוע, ולעיתים לצד עבירות נוספות, קבעו בתי המשפט במקרים מתאימים את תחתיתו של מתחם הענישה למאסר על תנאי. ראו לדוגמא: ת"פ 9287-11-18 (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' רחמני** (8.7.2020) שם נגרם למתלונן שבר באף, ובתחתית מתחם הענישה נקבע עונש של מאסר על תנאי. כן ראו ת"פ (שלום ת"א) 41365-12-15 **מדינת ישראל נ' טשפולטוב** (20.11.2018) והפסיקה המצוטטת שם. ראו גם רע"פ 3969/16 **יגאל שלום רקח נ' מדינת ישראל** (18.7.2016) שם נדחתה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון על עצם ההרשעה. תחתית מתחם הענישה נקבעה על ידי בית משפט השלום לנאשם אשר ריסס גז פלפל על מתלונן נכה וחבט בו עם משטח עץ, על עונש של מאסר על תנאי. ראו עוד: ת"פ (אי') 19140-10-11 **מדינת ישראל נ' זכריה** (20.1.2015), שם חבט הנאשם בין היתר בפניו של המתלונן באמצעות מנעול וגרם לו לחבלות, והוא אף נדרש לטיפול רפואי, וכן ת"פ (י-ם) 15968-03-15 **מדינת ישראל נ' אלפסי** (28.9.2016).

13. נתתי דעתי גם לפסיקה המדגימה מקרים בהם בסוג זה של עבירה נקבע מתחם הענישה שבין מאסר קצר אותו ניתן לרצות בעבודות שירות ועד כשנת מאסר, כל מקרה ונסיבותיו (ראו לדוגמא רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל** (17.7.2014) ורע"פ 8822/16 **בן עזרי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016) הגם שנסיבותיו חמורות

מעניינו). בקשר לענישה הנוהגת יש לזכור כי אין זה המדד היחיד ואף לא החשוב ביותר בעת קביעת מתחם הענישה. כידוע, מתחם הענישה אינו עניין אריתמטי פשוט אלא מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים שמדיניות הענישה היא רק אחד מהם, כשעצם העובדה שלעולם יוכל כל צד למצוא פסקי דין התומכים בעמדתו, מלמדת כי אין המדובר במדד מדויק (ע"פ 3877/13 ג'אבלי נ' מדינת ישראל (17.11.2016), עפ"ג (ת"א) 12063-04-15 בראונר נ' מדינת ישראל (20.07.2015)).

14. לאחר כלל המפורט לעיל, מצאתי לקבוע במקרה דנן מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל לצד פיצוי למתלונן.

העונש הקונקרטי לנאשם

15. במקרה דנן לא מתקיימות נסיבות לסטייה לקולא או לחומרה ממתחם העונש אשר נקבע. הנאשם יליד 1983, אביו נפטר בחודש אוגוסט 2020 והוא מפרנס יחיד שלו ושל אמו עמה מתגורר. נתתי דעתי גם למצבו הכלכלי הנטען וחובותיו כעולה מהמסמכים (ענ/1). לחובת הנאשם עבר פלילי שאינו רלוונטי לעניין כפי שעולה מעת/1 ולא יינתן לו משקל ממשי. מאז ביצוע העבירה בחודש פברואר 2018 חלפו כשלוש שנים, במהלכן לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים. נתתי דעתי גם לטענה בדבר שיהיו בהגשת כתב האישום רק שנה וחצי לאחר האירוע, ולקושי להתמודד עם עננת ההליך הפלילי משך תקופה כה ארוכה עד היום.

16. הנאשם אמנם בחר לנהל משפטו ולא חסך את הצורך בשמיעת עדות המתלונן, אך מתחילת דיוני ההוכחות לא הכחיש כי תקף את המתלונן וביקש להעלות טענותיו בקשר לנסיבות האירוע, להתגרות מצד המתלונן, ולסעיפי העבירות שיוחסו לו. ניהול ההוכחות אף התברר כמוצדק בסופו של יום משהנאשם זוכה מביצוע עבירת האיומים בה הואשם, בהכרעת הדין צוינו נסיבות רלבנטיות נוספות בקשר לביצוע העבירה שלא צוינו בכתב האישום, ואשר נשקלו לקולא על ידי בעת קביעת מתחם הענישה, והוא הורשע בסופו של יום בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית חלף עבירה של חבלה חמורה בה הואשם. בהקשר זה ומנקודת מבטו של הנאשם, יש אף לתת את הדעת לקושי עבורו להתמודד מאז האירוע עם אישומים חמורים מאלה בהם הורשע בסופו של יום.

17. כלל הנסיבות המתוארות לעיל מביאות למסקנה כי נכון להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה אשר נקבע, תוך שייגזר עליו עונש של מאסר על תנאי מרתיע לצד פיצוי למתלונן. אזכיר כי בעת קביעת הפיצוי אין מקום לשקול שיקולים הנוגעים למצבו הכלכלי של הנאשם.

18. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כמפורט להלן:

א. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

ב. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪. פרטי המתלונן ימסרו למזכירות באמצעות המאשימה. הנאשם ישלם את סכום הפיצוי ב - 4 תשלומים שווים ורציפים כשהראשון בהם ביום 10.02.21.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בתל אביב

ניתן היום, כ"ח טבת תשפ"א, 12 ינואר 2021, במעמד הצדדים.
עמוד 4

